

Sygn. akt I C 808/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marcin Rogóż

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Chudzik

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2018 r. na rozprawie sprawy

z powództwa T. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda T. B. kwotę 1.510,00 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset dziesięć złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17.02.2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.793,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu kwotę 23,60 zł tytułem niepokrytych wydatków sądowych.

Sygn. akt I C 808/17

UZASADNIENIE

T. B. – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego – wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 1.510,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17.02.2016 r. Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że w wyniku kolizji uszkodzony został pojazd. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w pozwanej spółce. Dochodzona kwota obejmuje częściową różnicę pomiędzy sumą należną, a tą wypłaconą przez ubezpieczyciela, zaś prawo do tej wierzytelności przysługuje powodowi na mocy umowy cesji.

W odpowiedzi na tak sformułowane żądanie strona pozwana – piórem reprezentującego ją profesjonalnego pełnomocnika procesowego – wniosła o jego oddalenie, argumentując że wypłacona dotychczas kwota odpowiada wysokości poniesionej szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16.01.2016 r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), należący do A. G..

Sprawcą szkody był kierujący pojazdem marki K. S. o nr rejestracyjnym (...), objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zwartej z (...) S.A. w W. na podstawie polisy (...).

W toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego A. G. otrzymał tytułem kompensacji szkody kwotę 1.651,57 zł.

Na podstawie cesji z 09.02.2017 r. prawo do wierzytelności z tytułu odszkodowania z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nabyła (...) sp. z o.o. w P., a następnie na podstawie przelewu wierzytelności z 10.02.2017 r. T. B..

(okoliczności bezsporne)

T. B. wystąpił do Instytutu (...) w B. o wykonanie kalkulacji naprawy pojazdu, wskazującej że koszt przywrócenia go do stanu poprzedniego wynosi 5.916,90 zł

(dowód: kalkulacja naprawy k.8-12)

Łączny koszt naprawy pojazdu V. (...) o nr rejestracyjnym (...), przy zastosowaniu nowych oryginalnych części zamiennych oraz średnich stawek za roboczogodzinę obowiązujących na rynku lokalnym, bez potrąceń, wynosi 6.767,09 zł, zaś w przypadku zastosowania nieoryginalnych części zamiennych – 6.072,50 zł

(dowód: opinia biegłego k.39v, opinia uzupełniająca biegłego k.71)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Ujawnionym dowodom z dokumentów Sąd przydał walor w pełni wiarygodnych środków dowodowych. Nie budziły one bowiem żadnych wątpliwości co do swojej autentyczności oraz zgodności z przedstawionym w nich stanem rzeczy. Wzajemnie ze sobą korespondowały, a ich treść zgodna była z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Stanowiły one spójną i logiczną całość. Obopólnie się uzupełniały tworząc chronologiczny ciąg zdarzeń. Nie zostały nadto w toku postępowania skutecznie zakwestionowane przez strony procesu, co w myśl zasady wyrażonej w art. 230 k.p.c. pozwalało uznać stwierdzone w nich okoliczności za przyznane.

W oparciu o treść dowodów z dokumentów oraz stanowiska stron Sąd ustalił, że okolicznością sporną w sprawie była wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu.

Odnosząc się do tej kwestii wskazać należy, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2012 r. III CZP 80/11 OSNC 2012 nr 10, poz. 112). Pogląd ten nie jest kwestionowany ani przez stronę powodową, ani przez stronę pozwaną. Opierając się o niego przyznać należy słuszność stanowisku powoda, który zażądał należności w kwocie 1.510,00 zł. Suma ta znajdowała uzasadnienie w dowodach z opinii biegłego.

Opinie te posiadały w ocenie Sądu walor w pełni wiarygodnego środka dowodowego. Były one rzetelne, a wypływające z nich wnioski układały się w logiczną całość. Oceniając ją Sąd nie doszukał się podstaw, w oparciu o które mógłby odmówić jej wiary. Płynące z nich konkluzje były należycie uzasadnione, a Sąd przyjął je za prawdziwe w całej rozciągłości. Ponadto opinie były wydana przez osobę posiadającą fachową wiedzę w odpowiednim zakresie. W sporządzonych opiniach biegły przedstawił dwa warianty ustalenia wysokości szkody. Wybór jednego z nich należał do Sądu. W opinii głównej biegły stwierdził, że łączny koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu nowych oryginalnych części zamiennych oraz średnich stawek za roboczogodzinę obowiązujących na rynku lokalnym wynosi 6.767,09 zł. Z kolei przy zastosowaniu zamienników wynosi 6.072,50 zł. W opinii uzupełniającej podtrzymał swoje stanowisko w całości. W ocenie Sądu argumentacja zawarta we wszystkich opiniach była przekonująca, a w kontekście pozostałych dowodów z dokumentów nie mogła prowadzić do wniosków odmiennych, niż te z opinii wynikające.

W tym miejscu należy zauważyć, że pełnomocnicy stron zobowiązani byli przez Sąd do pisemnego ustosunkowania się do treści opinii. Strona powodowa żadnych zastrzeżeń nie wносиła. Złożyła je natomiast strona pozwana.

Dokonując wyboru jednego z wariantów ustalenia wysokości szkody zważyć należy, że brak było w ocenie Sądu podstaw do zastosowania przy ustalaniu kosztów naprawy cen nieoryginalnych części zamiennych. Z art. 361 § 2 k.p.c. wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody. W związku z tym przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia gwarantuje jedynie naprawa zgodnie z technologią producenta, przy użyciu oryginalnych części zamiennych. Zastosowanie tzw. zamienników nie zapewni skutecznej naprawy oraz właściwej jakości i trwałości wykonanej usługi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.06.2012 r., III CZP 85/11, OSNC 2013/3/37; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25.05.2017 r., I ACa 1587/15, LEX nr 2310553). Podobne stanowisko wyraża również biegły sądowy w treści konkluzji złożonej opinii. Oczywistym jest, że pojazdy które brały udział w wypadku, czy kolizji, mimo późniejszej naprawy tracą na wartości. Jako, że celem ubezpieczenia jest pełna kompensacja szkody, poszkodowany jest uprawniony do wyboru części zamiennych i ich producenta. Zastosowanie części innych, niż "O", czy "Q", w większym stopniu obniża wartość rynkową pojazdu po szkodzie. Ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego nie wynika, by części uszkodzone podczas zdarzenia i zakwalifikowane do wymiany były inne, niż oryginalne. Stąd też mając powyższe na uwadze należało przyjąć, że koszt przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego wynosił 6.767,09 zł.

Jako, że nic nie wskazywało, by naprawa pojazdu powodowała wzrost jego wartości, brak było podstaw do obniżenia odszkodowania o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2012 r. III CZP 80/11 OSNC 2012 nr 10, poz. 112).

Mając na uwadze treść art. 822 k.c., art. 805 k.c. oraz art. 363 k.c. należne powodowi odszkodowanie równało się kwocie 5.115,52 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy wyliczoną przez biegłego kwotą 6.767,09 zł, pomniejszoną o dotychczas wypłaconą przez ubezpieczyciela kwotę 1.651,57 zł.

Zgodnie z treścią art. 321 § 1 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Jako, że ograniczało się ono w pozwie do kwoty 1.510,00 zł, taką też kwotę ujął Sąd w punkcie I sentencji.

O odsetkach Sąd orzekł stosownie do treści art. 481 § 1 i § 2 k.c. i art. 817 § 1 i 2 k.c. przyjmując jako datę początkową ich naliczania, zgodnie z żądaniem, dzień 16.02.2016 r. Choć ustawowy 30-dniowy termin na przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego kończył się 15.01.2016 r., a tym samym roszczenie o wypłatę odszkodowania stawało się wymagalne z dniem 16.01.2016 r., to jednak Sąd ograniczony treścią art. 321 § 1 k.p.c. – jako początkowy dzień naliczania odsetek za opóźnienie – przyjął 17.02.2016 r.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w myśl ogólnej reguły odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.793,00 zł., w skład której wchodziły: opłata sądowa od pozwu 76,00 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 zł. wynagrodzenie pełnomocnika procesowego 900,00 zł., a także kwota zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego 800,00 zł.

Jako, że w toku procesu Skarb Państwa pokrył część należności biegłego w kwocie 343,90 zł, działając zgodnie z treścią art. 113 ust. 1 u.k.s.c. kwotą tą należało obciążyć pozwanego. Po potrąceniu z niej, pozostaje na rachunku bankowym Sądu kwoty 320,30 zł, stanowiącej część niewykorzystanej zaliczki z 25.09.2017 r., do zapłaty na rzecz Skarbu Państwa pozostawała kwota 23,60 zł, o której orzekł Sąd w punkcie III wyroku.